

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **STAFIKR, spol. s r.o.**, IČ: 463 44 039, se sídlem Bratislavská 587/16, 693 01 Hustopeče, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Veselým, advokátem se sídlem Dukelské nám. 1, 693 01 Hustopeče, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem náměstí Svobody 4, 602 00 Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v zahájení daňové kontroly dle protokolu č. j. 389863/15/3011-60563-702190 ze dne 25. 8. 2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] Dne 21. 3. 2016 byla Krajskému soudu v Brně doručena žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v nezákonném zahájení daňové kontroly ve smyslu ust. § 87 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).

[2] Žalobce předně namítal, že pokud žalovaný odkázal na zahájení řádné daňové kontroly tím, že žalobci byly kladeny konkrétní otázky, z odpovědí na kladené otázky vyplývá, že tyto se netýkaly období roku 2012, 2013 a částečně 2014, tedy předmětu a rozsahu uvedeného v protokolu o zahájení kontroly, ale týkaly se současnosti provozu daňového subjektu. Co se týče otázek týkajících se pracovních smluv a počtu zaměstnanců, žalobce odkázal, že tyto údaje jsou na serveru 1 a 2 v dispozici Policie ČR, jiné konkrétní úkony správce daně nebyly učiněny. Žalobce zdůraznil, že správce daně již před provedením zahájení daňové kontroly (od 22. 7. 2015) věděl, že veškeré písemnosti a dokumentace týkající se účetnictví, ale i obchodu a mzdových věcí žalobce, byly zajištěny a odvezeny Policií ČR. Žalovaný podle názoru žalobce nezjišťoval daňové povinnosti ani neprověřoval tvrzení daňového subjektu týkající se kontrolovaného období, tyto skutečnosti ani nebylo možné v době sepsání protokolu zjistit.

[3] Podle názoru žalobce se po skutkové stránce nejednalo o řádně zahájenou daňovou kontrolu. Uvedené otázky byly formální a nevztahovaly se ke kontrolovanému období. Žalobce má za to, že ze smyslu kladených otázek a odpovědí na ně nemohlo dojít ke zjištění daňové povinnosti nebo k prověření tvrzení daňového subjektu, nedošlo totiž k započetí samotné kontrolní činnosti ve smyslu ust. § 87 odst. 1 daňového řádu.

[4] Dle žalobce je nutno vyjít z důvodové zprávy k ust. § 87 odst. 1 daňového řádu, dle níž k zahájení daňové kontroly dojde okamžikem provedení prvního úkonu vůči daňovému subjektu, ze kterého je jasné, co je předmětem a v jakém rozsahu bude kontrolován, zároveň musí dojít k započetí kontrolní činnosti, k čemuž podle žalobce nedošlo. Pokud nebude bezprostředně po zahájení daňové kontroly správce daně pokračovat v její realizaci, musí důvody, proč nepřezkoumává, následně zaprotokolovat, což se také nestalo.

[5] Žalovaný podle názoru žalobce porušil čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod v tom, že porušil veřejné subjektivní právo daňového subjektu na všeobecnou ochranu svobodné sféry jeho osoby. Žalobce má za to, že stát musí zabezpečit daňovému subjektu ochranu proti nezákonným daňovým kontrolám, přičemž správce daně zákonné meze překročil a dopustil se nezákonného zásahu.

[6] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud deklaroval nezákonnost zahájené daňové kontroly a aby žalovanému zakázal pokračovat v provádění daňové kontroly.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

[7] Žalovaný se s námitkami žalobce neztotožnil. Uvedl, že podmínkou zahájení daňové kontroly není toliko fyzické předání dokladů a jiných listin, ale i požadavek na jejich předložení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Aps 2/2010-101, a ze dne 18. 7. 2012, č. j. 9 Aps 1/2012-47, oba dostupné na www.nssoud.cz), a to i za předpokladu, že s nimi žalobce v daný okamžik nedisponuje. Skutečnost, že požadované doklady jsou v současné době v držení Policie ČR, není podle žalovaného překážkou pro zahájení daňové kontroly, tyto doklady si je žalovaný schopen od Policie zajistit. Dle žalovaného nelze opomenout, že úřední osoba žalovaného aktivně pokládala dotazy směřující ke zjišťování a prověřování konkrétních daňových skutečností, nelze tedy souhlasit se žalobcem, že se jednalo o ryze formální dotazy na skutečnosti, které správci daně vyplývají

z příslušných evidencí. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2007, č. j. 8 Afs 17/2006-59, dostupný na www.nssoud.cz, je nutno odkázat na další rozsudek Nejvyššího správního soudu, a to ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006-75, dostupný na www.nssoud.cz, kde dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se o formální zahájení daňové kontroly nejedná, pokud po seznámení daňového subjektu se zahájením daňové kontroly následují další kroky správce daně, jimiž by byly prověřovány konkrétní skutečnosti. Faktickým zahájením tak podle žalovaného není míněna pouze situace, kdy úřední osoba správce daně bude fyzicky kontrolovat např. jednotlivé účetní a daňové doklady, účetní sestavy apod. předložené daňovým subjektem, nýbrž i situace, kdy úřední osoba správce daně pokládá dotazy.

[8] Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou týkající se zajištění dokumentace od Policie ČR. Má za to, že postupoval zcela v souladu s právními předpisy, neboť neměl v úmyslu předmětné doklady od Policie ČR přebírat, jak uvedl žalobce. Uvedl, že Policii žádal pouze o poskytnutí údajů a vydání nebo zapůjčení k ohledání všech listin, nebo jejich kopií a jiných věcí, jež jsou nezbytné pro správu daní a které mohou být důkazním prostředkem při správě daní u žalobce. Z odpovědi Policie, která byla žalovanému doručena, vyplývá, že policejní orgán zajistil pro potřeby trestního řízení originál účetní doklady v listinné podobě a účetní data v elektronické podobě ze serveru č. 1 a č. 2, samotná výpočetní technika zajištěna nebyla.

[9] Žalovaný dospěl k závěru, že postupoval zcela v souladu s daňovým řádem a ctil Listinu základních práv a svobod, žalobce nebyl a není krácen na svých právech, nejedná se o nezákonný zásah. Má za to, že zmiňované skutečnosti spočívající v absenci daňových a účetních dokladů z důvodu zajištění Policií ČR byly žalovanému známy, tyto však nemohly být překážkou faktického (zákonného) zahájení daňové kontroly.

[10] Na základě shora uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu na ochranu před nezákonným zásahem jako nedůvodnou zamítl.

[11] V reakci na vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž především setrval na žalobní argumentaci. Namítal, že žalovaný jako správce daně neučinil další kroky po seznámení daňového subjektu se zahájením daňové kontroly, jimiž by byly prověřovány konkrétní daňově relevantní skutečnosti. S poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2007, č. j. 8 Afs 17/2006-59, a ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006-75, namítal, že „za okamžik zahájení daňové kontroly není možné považovat sepsání protokolu o jejím zahájení, aniž by byly ze strany správce daně konány jakékoliv úkony s kontrolou související“. Nemůže se podle jeho názoru jednat o jakékoli úkony s kontrolou související, ale musí jít právě o úkony vztahující se ke kontrolovanému období, vedoucí ke zjištění konkrétních důležitých skutečností vztahujících se ke konkrétní daňové povinnosti. Žalobce má za to, že musí dojít jak k sepsání protokolu o zahájení daňové kontroly, tak k následnému zahájení úkonů s kontrolou související, jinak nelze hovořit o zákonném zahájení daňové kontroly. Proto dle žalobce nedošlo k zahájení daňové kontroly.

III. Posouzení věci soudem

[12] Podle ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem

nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

[13] Žalovaným je podle ust. § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.

[14] Podle ust. § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.

[15] Aktivní legitimace v řízení o žalobě ve smyslu § 82 s. ř. s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Přímé zkrácení na svých právech konkretizovaným postupem žalovaného – zahájením daňové kontroly - je ze strany žalobce tvrzeno a je jím argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna.

[16] Pokud jde o legitimaci pasivní, žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Tu je nepochybně správním orgánem žalovaný; jeho identifikace není spornou; spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.

[17] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že přípustnost zásahové žaloby, kterou se žalobce domáhá ochrany proti zahájení či provádění daňové kontroly, je podmíněna vyčerpáním prostředku nápravy ve smyslu § 261 odst. 1 až 5 daňového řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Aps 4/2013-25, publikovaný pod č. 2956/2014 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110, publikované pod č. 735/2006 Sb. NSS).

[18] Ze správního spisu soud zjistil, že dne 25. 8. 2015 byla protokolem č. j. 389863/15/3011-60563-702190 u žalobce zahájena daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 a 2013, daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2012, 2013 a 2014 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2012 až prosinec 2014. V průběhu kontroly žalobce uplatnil námitky, na něž žalovaný reagoval „Stanoviskem k vyjádření se k protokolované věci daňovým subjektem“ ze dne 14. 9. 2015 tak, že je neshledal důvodnými. Dne 21. 10. 2015 žalobce podal „Stížnost proti postupu správce daně podle § 261 odst. 1 zákona 280/2009“, tuto stížnost žalovaný prošetřil a o výsledku dne 19. 11. 2015 žalobce vyrozuměl „Vyrozuměním stěžovatele o výsledku šetření stížnosti proti postupu správce daně ve smyslu ustanovení § 261 zákona č. 280/2009 Sb. „daňový řád“ ve znění pozdějších předpisů“. Dne 23. 11. 2015 se žalobce dále bránil proti postupu žalovaného podáním

„Žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti“. Odvolací finanční ředitelství posoudilo žádost žalobce ve „Vyrozumění o způsobu vyřízení stížnosti“ ze dne 21. 1. 2016 tak, že stejně jako žalovaný neshledalo důvodnou žádnou z námitek žalobce. Žaloba byla podána žalobcem k poštovní přepravě dne 18. 3. 2016, přičemž Vyrozumění o způsobu vyřízení stížnosti žalovaného bylo žalobci doručeno dne 21. 1. 2016. Žaloba byla tedy podána v zákonné lhůtě dvou měsíců od okamžiku, kdy se žalobce dozvěděl, jak byla vyřízena jeho žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Podaná žaloba je tedy přípustná a byla podána včas.

[19] Soud nemá pochyb o tom, že zahájení i provádění daňové kontroly může být podle okolností nezákonným zásahem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110). Podle názoru rozšířeného senátu daňová kontrola, která vybočuje ze zákonných mezí, porušuje množství ústavně zaručených práv daňových subjektů, neboť nezákonnou daňovou kontrolou dochází k porušení veřejného subjektivního práva daňového subjektu na všeobecnou ochranu svobodné sféry jeho osoby (*status negativus*), vyplývajícího z čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a často může též porušovat subjektivní práva další (např. právo na ochranu vlastnictví zakotvené v čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod atd.). Proto bylo na základě žalovaným předložené dokumentace nutné posoudit, zda se v případě daňové kontroly v tomto konkrétním případě jednalo o nezákonný zásah, kterým by žalobce mohl být zkrácen na svých právech ve smyslu § 82 s. ř. s. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce nepoukazuje na konkrétní dílčí úkony správce daně v rámci probíhající daňové kontroly, které by zasáhly do jeho práv, ale na to, že daňovou kontrolu s ohledem na postup žalovaného vůbec nelze považovat za zahájenou.

[20] Soud se v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání v intencích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonném zásahu žalovaného, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[21] Podle ust. § 87 odst. 1 daňového řádu je daňová kontrola zahájena prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně.

[22] Aby byla daňová kontrola zahájena, musí správce daně vymezit předmět daňové kontroly a rozsah, v němž bude předmět kontroly prověřovat. Kontrola je pak zahájena dnem, kdy provede první úkon, jímž tyto skutečnosti daňovému subjektu oznámí a začne fakticky daňovou kontrolu provádět. Požadavek provádění konkrétních kontrolních úkonů ovšem neznamená, že správce daně musí ihned začít kontrolovat, tedy že by daňová kontrola byla zahájena až okamžikem, kdy správce daně začne např. prověřovat konkrétní doklady. Za faktické zahájení kontroly lze považovat již okamžik, kdy správce daně začne např. klást daňovému subjektu nebo jeho zástupci otázky, dohodne se s daňovým subjektem na tom, které doklady vyžaduje předložit a kdy je daňový subjekt správcem daně předloží, provede prohlídku prostor daňového subjektu apod. (srov. Žiškova, M. in Baxa, J. a kol. Daňový řád. Komentář. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, komentář k § 87 daňového řádu).

[23] Žalobci soud přisvědčil v tom, že k zahájení daňové kontroly dojde okamžikem, kdy je proveden první úkon vůči daňovému subjektu, ze kterého je jasné, co je předmětem a v jakém rozsahu bude kontrolování, a kdy zároveň dojde k započetí kontrolní činnosti.

[24] Na rozdíl od žalobce však soud dospěl k závěru, že v daném případě byly podmínky k zahájení daňové kontroly naplněny. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že žalovaný po seznámení žalobce se zahájením daňové kontroly neučinil další kroky, jimiž by byly prověřovány konkrétní daňově relevantní skutečnosti, tedy že nedošlo k započetí samotné kontrolní činnosti.

[25] V rozsudku ze dne 12. 9. 2007, č. j. 8 Afs 17/2006-59, na nějž poukazoval žalobce, Nejvyšší správní soud s odkazem na svou předchozí rozhodovací činnost konstatoval, že „za okamžik zahájení daňové kontroly není možno považovat sepsání protokolu o jejím zahájení, v němž je daňový subjekt pouze seznámen se skutečností, že u něj bude v následujícím období daňová kontrola prováděna, aniž by byly ze strany správce daně konány jakékoli úkony s kontrolou související.“ Taková situace však v daném případě nenastala.

[26] Jak vyplývá ze správního spisu, správce daně protokolem ze dne 25. 8. 2015, č. j. 3389863/15/3011-60563-702190, zahájil daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 a 2013, daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2012, 2013 a 2014 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2012 až prosinec 2014 v rozsahu všech skutečností rozhodných pro správná zjištění a stanovení vymezených v předmětu daňové kontroly za uvedená zdaňovací období. Po seznámení s předmětem a rozsahem daňové kontroly správce daně žalobce vyzval k předložení daňových dokladů a jiných listin, v reakci na což žalobce sdělil, že požadované doklady nemá k dispozici z důvodu jejich zadržení Policií ČR, a že tyto předá správci daně, jakmile je obdrží zpět, tj. podle jeho tvrzení do konce roku 2015. Kromě toho správce daně následně pokládal žalobci řadu dotazů (správce daně se žalobce např. tázal, jaké zakázky, kde a v jakém časovém rozmezí byly za kontrolovaná zdaňovací období uskutečněny, žalobce byl vyzván k předložení evidence zakázek, objednávek, smluv a dalších písemností s tím souvisejících, dále byl tázan na počet zaměstnanců za kontrolovaná zdaňovací období, kolik z nich bylo zaměstnáno na hlavní pracovní poměr a kolik na dohodu, kdo zpracovával mzdy a kde jsou uloženy podklady ke mzdám, jakým způsobem byly mzdy vypláceny, zda zaměstnanci používali služební auta k soukromým účelům, žalobce byl také vyzván k předložení prohlášení poplatníků, pracovních smluv, výplatních pásek, mzdových listů, rekapitulace mezd za kontrolované období).

[27] Po seznámení žalobce se zahájením daňové kontroly tedy následovaly další kroky správce daně, jimiž byly prověřovány konkrétní daňově relevantní skutečnosti, a to jednak výzva k předložení účetních a jiných dokladů, jednak dotazy na konkrétní skutečnosti týkající se daně a zdaňovacích období, ke kterým byla daňová kontrola zahájena.

[28] Soud se nemohl ztotožnit s tvrzením žalobce, že otázky, které byly žalobci kladeny, byly formální, nevztahovaly se ke kontrolovaným obdobím, a že správce daně nezjišťoval daňové povinnosti ani neprověřoval tvrzení daňového subjektu. Z pokládaných otázek je naopak zřejmé, že tyto se týkaly právě kontrolovaných období a jednalo se o konkrétní dotazy směřující ke zjišťování a prověřování konkrétních daňových skutečností. V této souvislosti

lze odkázat na rozsudek ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006-75, v němž se Nejvyšší správní soud rovněž vypořádával s námitkou formálního zahájení daňové kontroly, přičemž dospěl k závěru, že se o formální zahájení daňové kontroly nejedná, pokud po seznámení daňového subjektu se zahájením daňové kontroly správce daně pokládal daňovému subjektu otázky konkrétně související s podnikatelskou činností (konkrétně bylo zjišťováno, jakou podnikatelskou činnost vykonává, jak prováděl kalkulace cen, jakým způsobem evidoval denní tržby, jak inventarizoval majetek, zda měl zřízen bankovní účet, kolik měl zaměstnanců apod.). Námitka, že daňová kontrola byla zahájena pouze formálně, tedy neobstojí.

[29] Za relevantní nelze považovat skutečnost, že v době zahájení kontroly nemohl žalobce s některými daňovými doklady disponovat v důsledku jejich zadržení Policií ČR. Absence daňových a účetních dokladů z důvodu zajištění Policií ČR byla správci daně známa, tato skutečnost však nemohla být překážkou faktického zahájení daňové kontroly. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že správce daně již před provedením zahájení daňové kontroly věděl, že veškeré písemnosti a dokumentace týkající se účetnictví, ale i obchodu a mzdových věcí žalobce, byly zajištěny a odvezeny Policií ČR. Správci daně sice bylo z místního šetření provedeného dne 22. 7. 2015 známo, že k zadržení určitých daňových dokladů a ostatních dokumentů došlo, svými dotazy však směřoval k zjištění existence dalších dokladů za kontrolovaná období nad rámec těch, které byly zadrženy Policií ČR, a rovněž k zjištění, jaké podklady byly součástí zajištěných serverů.

[30] Neobstojí ani tvrzení žalobce, že veškerá data obchodní korporace týkající se obchodní činnosti byla uložena na serveru č. 1 a 2, které byly v držení Policie, a proto nebylo možné správci daně žádné dokumenty předat. Z přípisu Policie ČR doručeného správci daně v reakci na výzvu učiněnou za účelem objasnění zajištěných účetních dat a daňových dokladů vyplynulo, že servery č. 1 a č. 2 nebyly odvezeny, jak tvrdil žalobce, ale došlo pouze k zajištění účetních dat uložením na DVD médium, žádná výpočetní technika přitom zajištěna nebyla. Podklady nacházející se na serveru č. 1 a 2 tedy mohly být správci daně žalobcem vydány.

[31] Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že postupem správce daně, kdy byl žalobce seznámen s předmětem a rozsahem daňové kontroly, byl vyzván k předložení daňových dokladů a následně mu byly kladeny konkrétní dotazy týkající se daně a zdaňovacích období, ke kterým byla kontrola zahájena, došlo k zahájení daňové kontroly ve smyslu ust. § 87 odst. 1 daňového řádu, a to i přesto, že některé daňové doklady neměl žalobce v této době k dispozici.

[32] Správce daně postupoval zcela v souladu s daňovým řádem i s požadavky vyplývajícími z Listiny základních práv a svobod, o nezákonný zásah se proto nejedná. Žalobce nebyl žádným způsobem zkrácen na svých veřejných subjektivních právech.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[34] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. února 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu